

Братя Грим
Умният шивач

Имало едно време една царска дъщеря, която била много горделива. Когато в двореца идвал някой принц, който искал да се ожени за нея, тя му задавала трудна гатанка. И ако той не можел да я отгатне, изпращала го с подигравки.

Един ден тя разгласила из цялото царство, че ще приема в двореца всички млади мъже, които се наемат да отгатнат нейната гатанка. Който от тях я отгатне, макар и да не е царски син, тя ще се омъжи за него.

Идвали много момци, ала никой не успял да отгатне трудната гатанка.

Най-после дошли трима братя шивачи. Двамата мислели, че щом като майсторски владеят занаята си, ще отгатнат лесно гатанката. Третият, който не бил толкова добър в занаята, се надявал на късмета си. Когато тръгвали за царския дворец, двамата братя му рекли:

– Къде тръгваш и ти? Не се ли виждаш колко струваш? Една дреха не можеш да ушиеш, та царска гатанка ще отгатнеш!

Но той им отговорил:

– Вие по-добре не се бъркайте в моята работа. Кой може, кой не може – ще видим после.

И тримата братя застанали пред царската дъщеря и казали:

– Ние искаме да отгатнем гатанката. Няма по-умни от нас на света.

Царската дъщеря попитала:

– Косата ми е с два цвята. Познайте кои са цветовете.

Първият шивач отговорил:

– Черен и бял.

Принцесата рекла:

– Отговорът ти е грешен. А сега нека другият да каже.

Вторият шивач рекъл:

– Щом косата ти не е черна и бяла, значи е кафява и червена.

– И ти не позна. Да каже третият. Сигурна съм, че той ще познае.

Тогава пристъпил третият шивач и рекъл:

– Прекрасна принцесо, твоята коса е златна и сребърна.

Като чула това, царската дъщеря пребледняла и едва не припаднала, защото третият шивач наистина познал, а тя мислела, че никой човек на света не може да познае.

Като се посъзвела, тя рекла:

– Има още едно условие. Довечера ще спиш в подземие то – там има една мечка. Ако утре те намеря жив, ще се омъжа за теб.

Принцесата си мислела, че мечката ще го разкъса, защото дотогава никой не бил излязъл жив от подземие то.

Ала шивачът не се изплашил и казал:

– Добре, съгласен съм. Ще спя при мечката.

Вечерта той слязъл в подземието. Мечката го посрещнала с протегнати лапи.

– Спокойно, спокойно, миличка! – рекъл шивачът. – Аз ще те успокоя.

Той седнал безгрижно на пода, извадил орехи от джоба си и започнал да яде.

Мечката го видяла и ѝ се приискало да चुпи орехи. Шивачът бръкнал в джоба си, извадил една шепа орехи и ги дал на мечката. Но това не били орехи, а малки камъчета. Мечката здраво стискала със зъби, но не могла да ги счупи.

„Брей – казала си тя, – колко са ми слаби зъбите, та един орех не мога да счупя.“

– Счупи ми един орех – рекла тя на шивача.

А шивачът отговорил:

– Толкова ли са ти слаби зъбите, та един орех не можеш да счупиш?

Той взел камъчето, но пъхнал орех в устата си и го счупил.

– Трябва да се опитам още веднъж – казала мечката. – Като те гледам теб, мисля, че и аз ще мога.

Ала шивачът пак ѝ дал камъчета. Мечката ги лапнала и започнала да ги стиска с всичка сила. Счупила си зъбите, а камъчетата останали непокътнати.

После шивачът извадил цигулка и засвирил. Като го чула, мечката започнала да реве и да играе. Толкова много ѝ харесало, че попитала шивача:

– Слушай, човече, трудно ли е да се свири на цигулка?

– Много е лесно – отговорил той. – С пръстите на лявата ръка натискам струните, а с дясната движа лъка.

– И аз искам да се науча да свиря. Ще ми покажеш ли как се свири?

– На драго сърце – отговорил шивачът. – Но първо трябва да ти отрежа ноктите, много са дълги.

Шивачът завързал лапите на мечката и казал:

– Почакай малко, ей сега ще донеса ножица.

Той оставил мечката да чака, легнал и заспал.

А принцесата, като чула вечерта, че мечката реве, си помислила, че е изляла шивача. На сутринта станала, доволна и безгрижна. Но когато слязла в подземието, видяла шивача жив и здрав да си подсвирква

весело. Нямамо какво да стори. Трябвало да изпълни обещанието си.

Тогава двамата се качили в една разкошна каляска и се отправили към църквата, за да се венчаят. Щом заминали, двамата братя слезли в подземиеото и отвързали мечката. Тя се втурнала разярена след каляската и надала страшен рев. Принцесата чула и казала на шивача:

– Мечката тича след нас и ще ни разкъса!

Шивачът размахал едно въже през прозореца и извикал:

– Виждаш ли това дебело въже? Този път ще те вържа още по-здраво, та никой да не може да те отвърже!

Мечката се изплашила и избягала. А принцесата и шивачът се оженили и живели дълги години от щастливо по-щастливо.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Vom klugen Schneiderlein

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2513>]